

Beseda "preživetje" mi ni prav nič všeč. Ob tej besedi se počutim kot bi padel v Ljubljano in si želel le eno: preživeti mokri padec in priti iz vode, priti ven za vsako ceno... Ta beseda je odraz časa, v katerem živim. Ta čas pa imam rad in moram ga imeti rad, saj je to edini čas, v katerem sem, ki v njem živim. Tega časa ne želim preživeti kot riba v mlakuži usihajoče vode, ki samo čaka... Kaj le čaka? Čaka in se boji, ali bo preživela ali ne, vode pa je vse manj... Vse manj pa je tudi časa. Izginjanje vode je še opazljivo, čas pa mineva takorekoč neopazno.

Gospodarske statistike nas natančno obveščajo o zalogah bogastev in dobrin. Časa kot najosnovnejše dobrine na teh seznamih ni. Zdi se, da čas kot dobrina za množico, za družbo, ni tako pomemben. Prav pretresljivo pomemben pa je za človeka kot posameznika. Večina dobrin, celo denar, najbolj iskana med njimi, je obnovljivih, čas pa je dokončno neobnovljiv.

Vzemimo svinčnik in napravimo preprost račun. Povprečen Slovenec doživi 65 let. Jaz jih imam 48. Torej mi je kruta statistika odmerila še 17 let. Od tega bom eno tretjino prespal. Ostane mi še 11 let in pol za življenje v budnem stanju. Služba mi bo vzela dobro tretjino, morda še kako uro več. Če še to odštejem, ostane pet let in pol. Za biološke potrebe in podobno bo šlo približno dve leti in pol. Na koncu mi ostanejo - tri leta. To ni veliko, a ta tri leta bi se rad počutil kot kralj na Betajnovi, kot petelin na kmečkem dvorišču!

Kakšno zvezo ima vse to s preživetjem? Ne morem se sprijazniti s tem, da bi bil ta moj čas, ki pozna le odštevanje, samo boj za preživetje. Živeti hočem polno, svobodnega človeka vredno življenje!

Jože Urbanija